

ak az
akar-
nkább
hiány
vénye-
nczey
r job-
minden
mamád
lvesen
volna.
nak a
emény
írod.
jtvény
vult s
magyon
Mi az.
y nem
munká-
en föl-
esse. —
egyik
kalan-
minden
st nem
Lajos.
emelve,
fejtiték
, hogy
g, csak
elentése
leírott
ég utó-
e után
alá. —
llyügelő
él. —
nki, aki
értéke
felvilá-
bizony
Edit és
zentem.
Wolfner

a levele
zem.

F. b.

szin-nyo-
ési tábla
yamából
naeum
k-tere 3

naem-épület.
a.



... LEKAPTA A FEJÉRŐL ... ÉS LENYELTE. (Lásd a 326. lapon.)

XLVIII. köt. 21. szám.

Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1895. május 26-án.

GYŐZŐ ÉS LEVENTE.

— Tündér-mese. —



HOL volt, hol nem volt, hajdanában régesrégen, mikor még tündérek és sárkányok és más mindenféle mesebeli lények is jártak a földön, akkor volt valahol az Operenciás tengeren túl egy király, akinek nagy volt az országa és hatalma, de még nagyobb a gondja és búbánata.

Fényes palotában lakott a király, aranytól, kristálytól ragyogtak a termek, drága bársonyba öltöztek még a esatlósok is, de a vigságot már jó ideje hirből is alig ismerték a kastélyban. Legkivált a király és a királyné ammit szomorkodtak, hogy szinte kidagadt a szemök a sok sirástól. De volt is rá okuk, mindjárt kettő is. Maguk sem tudták volna megmondani, melyik a nagyobbik.

Az volt pedig az egyik, hogy a király szép országának a kellős közepén egy rettenetes szörnyeteg sárkány garázdálkodott. Elpusztított mindent és mindenkit, aki útjába akadt, nem is érte be vele, hogy csak a vaczka környékén duljon és raboljon, hanem ellátogatott szerte az egész országba, hogy csupa siralom lett az egykor hatalmas birodalom. A legjelesebb hősök szálltak sikra a szörnyeteg ellen, de mind oda veszett. Nem lehetett birni vele.

Hát már ez maga is elég szomorúság volt a jó királynak. Tudta, hogy pusztul az országa és nem tudott segíteni rajta. No de ezt legalább nem látta, mert keserűségében már ki sem járt a palotából. Hanem a másik nagy szomorúságának az oka ott benn volt a palotában, azt minden nap látta és egyre inkább bánkódott miatta. Még pe-

dig az ő egyetlen-egy kis fia okozta ezt a nagy bánatot.

Bezzeg volt nagy öröm és dinom-dánom, mikor a kis királyfi megszületett. Mindenki azt remélte, hogy majd ha az a kis királyfi felnő, jeles vitéz és böles király lesz és rendbe hozza, amit most az öreg király már nem igen tud jól elvégezni. Ez a reménység azonban nem tartott sokáig, mert aki látta a csecsemő királyfit, megborzadt tőle. Csenevész, sápadt kis jószág volt és örökké remegett és reszketett; ha magára bagyták, majd holtra sirta magát félelmében; de ha valaki közeledett hozzája, akár ha az édes anyja is: akkor meg majd hogy menten szörnyet nem halt rémületében.

De bizony magát az öreg királyt is a guta környékezte, mikor megtudta, mi a baja az ő szerelmetes egyetlen-egy fiacskájának. Kisütötték az udvari tudósok hogy:

— Gonosz tündér lopta meg a királyfit születésekor, elvitte a szívét és nyulszívét adott neki helyébe.

Micsoda király lesz majd belőle! Szörnyűség csak elgondolni is! Nyulszívű király!

Természetes, hogy a király és a királyné rettentően elbusultak, azután pedig éjjelnappal azon törték a fejüket, hogyan segíthetnének a bajon. Össze hívták a tudósokat, bűbájosokat a világ mind a négy sarkáról, de valamennyinek csütörtököt mondott a tudomány.

— Gonosz varázslat ez, nem lehet azon segíteni!

A király nagy jutalmat hirdetett, számszámra aranyat-ezüstöt, ha valaki akadna, aki mégis csak tudna segíteni. Próbálkoztak is sokan, de biz' a sok aranyat-ezüstöt senki sem nyerte meg.

Már egészen csüggedésnek adta a fejét a szegény király, mikor egy napon hirül adták neki, hogy egy töpörödött öreg anyóka akar vele beszélni: azt mondogatja, hogy ő tudja, miképen lehet a kis királyfi nagy baján segíteni. A király egy cöppet sem bizott már ugyan hozzá, de váll-vonogatva szólt:

— Hadd jöjjön be! Ne bánthasson a lelki-ismeret, hogy valakit meg nem hallgattam.

Bejött az anyóka. Olyan vén volt, hogy két botra támaszkodva is alig birt nagy lassan előbbre tipegni. Ezer ráncz ült a fakó képén s ki sem lehetett volna találni, hány esztendő s lehet. Csak a szeme ragyogott csodálatos élénkséggel. A király szinte megsajnálta a reszkető öreget.

— Jó anyóka, érdemes volt-e ide fáradnod? Te tudnál segítséget, ahol a világ minden tudósainak kevés a tudománya?

— Igenis, felséges királyom, tudok segítséget, egészen biztosat, felelt az anyóka határozottan.

— Akkor hát beszélj szaporán! Királyi jutalmat kapsz, ha igazán segítesz nagy szomorúságomon.

— Jutalmat nem kívánok, aranynak-ezüstnek nem vehetem hasznát. Nem is magam segítek a bajodon, csak a módját mondom meg; jól jegyezd meg, ó király!... hogy megeselekedni nagyon nehéz lesz. Ámde nem lehetetlen.

— Akkor meg is lesz, csak beszélj.

— Tehát legelőször is meg köll keresetned a fiad párját: egy olyan csecsemő fiut, akinek éppen ugyan-az a baja.

— Ó jaj! Hiszen az lehetetlen! Olyan nincs több a kerek világon.

— Van! Ha ezt megtaláltátok, akkor meg kell ölni azt a gonosz szörnyeteget, amely az országot pusztítja...

Már erre majdnem megharagudott a király.

— Ne fecsegj a világba, anyóka! Hiszen ha azt meg tudná valaki tenni! Éppen ez az én másik nagy bánatom, hogy nincs vitéz, aki ezt akár csak meg is kísértse.

— Van! szólt az anyóka oly határozottan, hogy a király szinte meghökken. Ha a szörnyeteg meg van ölve, ki köll venni a szívet, porrá égetni és tejbe keverni. A felét igya meg a te fiad, a másik felét az a másik nyulszívű fiu. De jól vigyázzatok, pontosan a felét, mert amelyik többet kapna, abból olyan szörnyeteg válnék, amilyenből a gyógy-ír ered.

— Lesz rá gondom! Csak már meg volna!

— Végre pedig arra legyen gondod, hogy a szörnyeteget, mihelyt a szívet kivették, máglyán rögtön elégessétek és végkép elpusztítsátok, porait pedig szélnek eresszétek, mert különben uj veszedelem jön a fejetekre.

— No ezt könnyen megtehetjük.

— El ne bizakodjál! Tégy mindent úgy, amint mondtam, akkor vissza tér palotádba a boldogság.

Ezzel az anyóka kifordult a teremből. A király maga sietett utána, mert hát mégis csak meg akarta valamivel jutalmazni; de mire az ajtóhoz ért, az anyóka már eltűnt. Senki sem látta, hogy kiment volna a kapun, pedig a palotában sem volt. Ennek hallatára a király egészen fölvidult.

— Akkor nem is volt olyan közönséges vén anyóka, amilyennek látszott. Most

már csakugyan megpróbálom, amit tanácsolt.

Iziben utra keltek a király hírnökei és hirdették, hogy akinek nyulszívű csecsemő fia van, hozza elő, a király majd meggyógyíttatja; aki vitéz pedig vállalkozik rá, hogy megöli a szörnyeteg sárkányt, álljon elő, és ha véghez vitte a hős-tettet, a király neki adja fele birodalmát.

Még be sem járták a hírnökök az egész országot, mikor egy hatalmas termetű vitéz jelentkezett a királyi palotában. Csak hogy nem lóháton jött, amint a vitézek, hanem zárt hintóban. A király mindjárt ráismert benne egyik jeles lovagjára, aki nem régebben egyszerre csak eltűnt a királyi székes-városból és csak annyit hallottak róla, hogy messze a hegyek közt bezárkózott a várába és emberi lelket oda be nem bocsátott, maga is csak nagy ritkán jött ki. A király nyájasan kérde:

— Mért rejtőztél annyi ideig, jeles vitézem és mi jó hozott most ide vissza?

— Szégyen és bánat miatt rejtőztem s most a reménység hozott vissza. Hívasd haza hírnökeidet, felséges királyom; már itt van, amit kerestetsz.

Nagyot nézett a király. A vitéz pedig folytatá:

— Nemzetségem ős-időtől fogva híres volt vitézségéről; magam is igyekeztem, hogy méltó legyek hozzájuk. De milyen bánat ért! Fiam született, éppen olyan mint a tied, uram király, nyulszívű, akiből csak gyáva pulya válhatik, örök szégyenére nemzetségemnek. Ott van a kocsiban, elhoztam. Meg akartam fojtani a porontyot, de nem vitt rá a lélek... szegény édes anyja meghalt bánatában, én pedig elzárkóztam

a váramba. De most meghallottam a hírt, melyet szétküldtél az országban. Hát megvívok akár ezerfejű sárkánnyal is, csak a fiamon segítve legyen. Ha pedig elveszek a viadalban, uram király: te légy apja árva kis fiannak.

— Leszek is, jeles vitézem. Királyi szavamadtam, hogy aki legyőzi a szörnyeteket, azé a fele királyságom. Tehát a tied, ha győzol; ha pedig a győzelem életedbe kerülne, fiadra száll a jussod. Az én fiammal együtt fognak osztozni a gyógyító orvosságon és majdan az országomon. Édes fiannak fogom tekinteni mind a kettőt.

Ebben megegyeztek és az elszánt vitéz azonnal neki indult, hogy megvívjon a szörnyeteggel.

A királynak nem volt maradása, látni akarta a maga szemével a nagy viadalt; de még a királynénak sem volt nyugta. Így hát az egész királyi udvar fölkerelkedett mindenestül a vitéz után. Mások is százával és ezrével tódultak oda: csak hogy persze: mikor a szörnyeteg tanyája elé közeledtek, mind annyian bölcsen megálltak olyan távol-ságban, ahol baj nem érhetette őket.

Maga a vitéz nem habozott, hanem elszántan ment a halálos tusára. Tetőtől talpig vasha volt öltözve, kezében pedig hatalmas kardja villogott. Nem is kellett sokáig keresnie az ellenséget, mert a szörnyeteg tüstént megérezte, hogy vakmerő idegen közeledik. Rémes sziszegéssel, fortyanással és üvöltéssel rohant elő s a viadal megkezdődött.

Rettenetes volt a sárkány ereje. De a vitéz is, aki a fiáért, királyáért, országáért szállt sikra, megfeszítette minden erejét. Sokáig tartott a szörnyü viadal, de végül ujjongva kiáltottak föl a nézők: a vitéz

keresztül döfte a sárkányt, mely hörögve
terült el a földön.

A következő pillanatban a tömérdek

sebből vérző hős is holtan rogyott össze;
csak hogy erre most a nagy örömben alig
gondoltak. A király rögtön megparancsolta,



... UJJAIT VÉGIG JÁRTATTA A SOROKON. (Lásd a 327. lapon.)

hogy vegyék ki a szörnyeteg szívét, a
királyné pedig tüstént meg akarta próbálni
a csoda-szert: tehát tüzet raktak, porrá

égették a szivet és elkészítették a gyógy-irt,
be is adták a kis királyfinak és a győztes
viadalban elveszett hős árva fiacskájának.

Volt aztán nagy bámulás és még nagyobb öröm. Az anyóka ugyancsak igazat mondott. A két fiucska alig hogy bele kóstolt a csodaszerbe, azonnal egészen megváltozott. A szemök élénken villogott, a szájok nevetett, arcuk kipirult. Óráról órára erősödtek s néhány nap múlva, mikor már ismét otthon voltak a palotában, gyönyörűség volt őket látni, olyan hatalmas, vidám szép fiúskák lettek.

A nagy örömben azonban a király egyszerre csak boszussá lett.

— Ejnye no, biz' arról meg is feledkeztem. Mi történt a legyőzött szörnyeteggel? Azonnal menjenek oda csatlósok és élessék el, a porait pedig szórják szélnek.

Mentek a csatlósok, de hiába mentek. A legyőzött szörnyeteg nem volt már ott. Kérdezősködtek, hogy talán eltemette valaki? Nem, senki sem nyult hozzá.

Mégis eltűnt.

— No, talán mégsem lesz baj belőle, biztatá magát a király. Hiszen a jeles vitézem megölte ... ámbár azt mondják, hogy az ilyen gonosz sárkánynak két élete van. Ejnye no, valóban a legkönnyebbet mulasztottuk el. Csak nagy hiba ne legyen.

(Folytatása következik.)

AZ IGAZSÁGOS ELEFÁNT.

(Képpel a czimlapon.)

AZT fogjátok talán mondani, hogy akár milyen okos állat az elefánt, azt már mégsem tudhatja, mi az igazság, mi nem. De biz' én nem vagyok olyan bizonyos felőle, hogy igazatok van.

Hogy az elefánt a most élő összes négy-lábu állatok közt nem csak a legnagyobb, hanem a legokosabb is, rég ismeretes. Töméntelen példáját tudjuk, hogy igen sokszor milyen megfontolva cselekszik, háladatos a jóért; azon pedig, aki bántotta

vagy boszantotta, boszut áll, de legtöbbször nem kegyetlen fenevad módjára, hanem inkább furfangos tréfával.

Ilyen formát tett az az állatkerti elefánt is, amelyről most ez a kis történetke szól.

Hatalmas, öreg elefánt volt, szelid és okos. Békességesen éledélt óljában, és mikor a nézők oda gyűltek a korláttal elzárt ajtó elé, az elefánt előjött, kidugta nagy fejét és barátságosan pislogott, mint ha azt akarta volna mondani:

— Engemet akartok látni, ugy-e? No, hát itt vagyok.

Sokszor kapott a látogatóktól holmi kis csemegét. Kegyesen fogadta és nyájas pilantással köszönte meg.

Egy napon ott állt a nézők közt egy szalmakalapos úr, aki szintén valami kis csemegét színt az elefántnak, de nem akarta puszta kezével oda nyujtani. Levette tehát a kalapját, beletette a csemegét és úgy tartotta az elefánt felé. Az elefánt pedig mit gondolt, mit nem, ki tudná? Talán csak tévedett, vagy talán meg akarta egyszer kóstolni, hogy milyen ize van a szalmakalapnak ... elég az hozzá, mindenestül elkapta a kalapot és a következő pillanatban lenyelte a csemegét is, a kalapot is.

A kalapját vesztett urnak ez a megoldás csöppet sem volt kellemes, de a többi nézők mosolygott a fura eseten. Egy másik szalma-kalapos ur különösen nagy kárörömmel kaczagott és gúnyos megjegyzéseket tett a pórus járta urra is, hogy olyan ügyetlen volt; az elefántra is, hogy olyan ostoba és csemegének nézte a kalapot.

Mit értett meg belőle a vén elefánt mit nem, azt megint nem tudhatni. Néhány pillanatig csak nézte, nézte a gúnyolódó ember csufolkodó arcát, aztán hirtelen kinyujtotta hosszú orrmányát, lekapta a gúnyolódónak a fejéről is a szalma-kalapot és egy szempillantás alatt elnyelte. (Lásd a képet a czimlapon.) Aztán megfordult és istállója belsejébe vonult.

A gúnyolódónak persze tüstént elmúlt a csufondáros kedve és zavartan bámult az elefánt után, míg a többi nézők most

már ő rajta nevettek. Az első kalapvesztes pedig mosolyogva szólt:

— Lásza, uram, lásza! A vén elefánt igazságot tett köztünk. Jusson ez az eszébe, ha még egyszer kedve kerekednék, hogy örüljön a más kárának.

BÉNIKE ÉS CSIRIPI.

(Képpel a 325. lapon.)

A mellett állott a pad, pad mellett Bénike. A fa magasabb volt a padnál, a pad magasabb Bénikénél. Már pedig Bénike azt akarta, hogy ő legyen legmagasabb.

— Könnyen el is érhetem. Fölállok a padra, onnan fölkapaszodom a fára, azután pedig ágról-ágra föl a tetejéig. Láttam tegnap Aladárt, milyen könnyen mászott föl.

Már ezalatt fönn állt a padon és kezdett a fára kapaszkodni. Épp ekkor közeledett Anikó, kézen vezetve a kis Gusztikát, másik kezében pedig a mese-könyvet tartva.

— Talán bizony a fára akarsz fölmászni, Bénike? szölt Anikó ijedten. Nem szabad!

— Már ugyan miért ne volna szabad? Aladár is fönn volt tegnap.

— Az más. Aladár erős, nagy fiu, ő már bírja.

— Én is birom.

— Jól van; de akkor nem fogod a mesét hallani; pedig meséket fogok felolvasni.

— Meghallom én ott fönn is.

— Csak hogy nem itt fogom ám felolvasni. Menjünk amoda a másik padra, Gusztikám.

Bénike meggondolta a dolgot. Mesét nagyon szeretett hallani. A fára pedig máskor is fölmászhat. Szépen leszállt tehát a földre, oda simult Anikóhoz és az ujjait végig jártatta a sorokon, mintha ő is olvasna. (Lásd a képet a 325. lapon.) Pedig biz' ő még nem ismerte a bötüket, tehát csak hallgatta a mesét, melynek az volt a czíme, hogy »Csiripi veszedelme.«

— Csiripi? szölt Bénike. Hiszen ez a neve a te béna kis verebednek. Hát az is benne van a könyvben?

— Majd megtudod, csak figyelj. Csiripi virgoncz kis veréb volt és boldogan élt a

fészekben, melyet az öreg veréb-pár magasan fönn a ház tetején, a padlás-lyukban rakott. Mondom: boldogan élt, de csak addig a napig, amelyen eszébe jutott, hogy ha a többi veréb szerte röpköd, mért ne tenné ő is?

— Már kinőtt a szárnyam, röppülhetek én is. A szomszéd fészekből, jól láttam, a fiatalok már kiröppültek.

Testvérei (mert hárman voltak) csititgatták.

— Ne békétlenkedjél, Csiripi! Tudod, szüleink megigérték, hogy maguk vezetnek ki és bocsátanak szárnyra, ha majd itt lesz az ideje.

De Csiripi nem nyugodott bele s egy napon, mikor az öregek nem voltak a fészekben, nagybátran kiugrott a fészekből. Mihamar ott sétált a ház fedelén és gunyosan nézett vissza ijedező testvéreire. Lejutott az eresz széleig és letekintett a földre. Ugy találta, hogy kissé magasan van a ház teteje. Nem mert bele fogni a röppülésbe.

— No, majd meglátom később. Most itt sétálok végig ezen a sima uton. Ez nagyon kényelmes.

Éz a kényelmes ut az eső-víz felfogására és levezetésére szolgáló csatorna volt. Vigan ugrált Csiripi; de egyszerre csak elfogyott lábai alatt a talaj. Nem nézte, hova ugrik s bele bukott egy sötét, szűk, mélységesen mély lyukba . . . a víz-levezető csőbe. Bukfenczezve, fejét, szárnyát, lábát a szűk cső falához szörnyű módon oda ütögetve bukott sokáig, sokáig lefelé. Végre még egy nagyot koppant s kizuhant a csőből a földre, világos napfényre.

Csak hogy a napfényt nem látta, mert kábultan, félholtan, véresen terült el. Vége is lett volna örökre, ha épp akkor ott nem jár egy lányka és meg nem szánja. Fölvette, bevitte, ápolta és Csiripi meg is gyógyult, de a szárnyai bénák maradtak, röppülni többé nem tudott. Ha szabadon eresztik, elpusztul. Megmentője tehát könyörületből megtartotta fogságában s néha kiteszi a bokrok közé a napra. Ott elláto-

gatnak hozzá testvérei, kik már pompásan tudnak röpködni.

— Lásd, Csiripi, lásd! Ha nem fogtál volna bele abba, ami még nem volt neked való, most te is vigan röpködnél velünk!

Szegény Csiripi búsan néz utánok. Neki, szegény nyomoréknak még örülnie kell, hogy akadt, aki könnyőreletből eltartja.

Eddig volt az Anikó meséje. Bénike elgondolkozott, aztán így szólt:

— Anikó, ez a mese nincs ott a könyvben, csak úgy fundáltad ki a szegény

verebecs-kédről. De mindegy. Ne félj, nem mászom a fára . . . nem szeretnék a szegény Csiripi sorsára jutni.



VITÉZ KARCSI.



*HUSZÁR leszek, nem bakancsos!
Huszár leszek, deli, rangos;
Deli, rangos, vitéz, kényes. . .
S lesz paripám gyors, negédes.*

*Nem ismerek semmi félszet;
Huszár leszek, bátor, délezeg.
A király s a haza ellen
Aki támad, mind leverem.*

*Meg sem állok három százig —
Mind levágom, mind egy szálig
Vidd a dobod, vidd ha mondom —
Nekem trombita harsogjon!*

*Harsogjon és rivalogjon!
Hol a lovam, hol a kardom?
Hol a . . . Jaj! . . . szívem úgy dobban . . .
Jaj! . . . egy kis egér fut ottan!*

KI VAGYOK ÉN?



KI vagyok én? Zsuzska, Böske?
Barna vagyok-e vagy szöske?
Arczképmen nincs kiírva —
Találja ki, aki bírja!

Tala-tala-találgatás,
Sok kérdés, nagy hallgatás.
Megmondom, ha szépen kértek,
S ha két czukorkát ígértek.

Se nem Böske, se nem Zsuzska —
Vagyok egy kis szöske fruska.
S úgy nézzetek a szemembe:
Nevem Ella. Szép név, nemde?

Ezt tudjátok. De azt még nem
Hejh!... hogyan szeretnek engem!
Csak az maradjon titokban:
Papám-e vagy mamám jobban?

Titok, édes titok biz' az —
Hiszen még előttem is az.
Csak azt tudom, hogy mindegyik
Szeretben vetekedik ...

Hozzám való, odaadó,
Igaz, édes, ragaszkodó
Kegyelésben, kedvezésben,
Aldozatra kész hűségben.

S hogy magukban ne viseljék,
Ott mellettük a segítség:
Két kis bátyám... Ó, ők szintén,
Szeretnek engem őszintén.

Becézgetnek, kényeztetnek,
Kedvem lesik, dédelgetnek.
Az ég alatt, a föld színén,
Nincs oly boldog kis lány mint én.

Nőjjenek meg csak, legyenek nagy lány:
Meghálálom, apám, anyám!
Ti jó szülők, jó testvérek —
Tietek e szív, e lélek!

FONÁL-JÁTÉK.

— Számos rajzzal. —

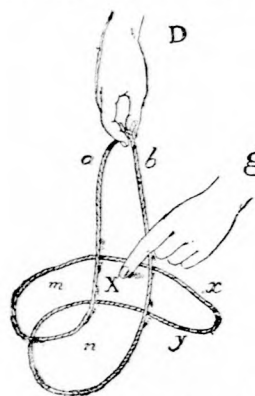
»ÜGYESSÉG nem boszorkányság«, mondja a példaszó. Van ügyes ember, akinek csak egy szál fonálra van szüksége, hogy egész társaságot mulattasson, megréfáljon. Hogy ti is megtehessétek, bemutatok néhány fonál-játékot. Hamar megtanuljátok, ha figyelmesen el-elolvassátok az alábbi magyarázatokat és fonállal kezetekben mindjárt próbálgatjátok is.

Szükséges, hogy az ábrákat is figyelmesen tekintsétek meg. Az ábrákon látható betűket illetve pedig jól jegyezzétek meg ezt: a nagy *D* betű a produkciót bemutatónak *jobb* kezét, a nagy *G* betű pedig *bal* kezét jelzi. Némelyik mutatványnál szükséges, hogy más valaki segédkezzék s az ábrákon a kis *d* betű a *segédkezőnek*, jobb kezét, a kis *g* betű pedig bal kezét jelöli meg.

És most lássunk dologhoz, azaz a játékhoz.

1. A kelepce.

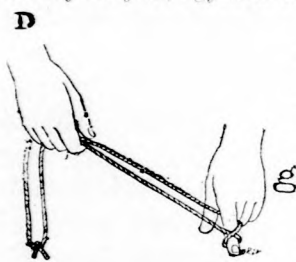
Kösd össze egy körülbelül két méter hosszú fonál két végét. A görcsöt tartsd az ujjaid közt s a fonalat fektesd oly-



kép az asztalra, hogy a hosszukás fonálkőr száalai egymásra fekvődvén, az *a*, *b* és *x*, *y* végei derékszögben legyenek egymáson, miközben az *m*, *n* és *x* közők támadnak. Szólíts fel valakit, szorítsa az ujját e közők valamelyikében az asz-

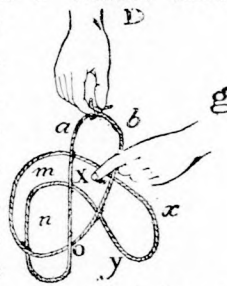
talhoz, hogy el ne húzhasd onnan a fonalat. Tíz közül kilencz az *X* közbe fogja helyezni az ujját; de csakhamar belátja tévedését, mert a fonalat elhuzod s nem akad bele az ujjába.

Ismétled a mutatványt s még jobban megráfárod a társaságot. Ártatlan képpel azt állítod, hogy nem tudnák megmondani, melyik köz az, amelyikben az ujj nem fogódik meg. Persze erősködnék, hogy de bizony tudják; egyikök oda is teszi az ujját



az *X* közbe. Meghuzod a fonalat ... s ime, az ujj még van fogva, a fonál rácsavarodott. Pedig mindenki bizonyítja, hogy első ízben ugyanott a fonál nem fogta meg az ujját. Igaz is. A titok pedig abból áll, hogy az első esetben, mikor a fonalat el akar-

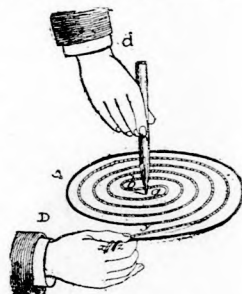
tad húzni, nagyon ügyeltél, hogy a fonál két ága, *a* és *b*, a lefektetésnél mindig párosan egymásra kerüljön és egyik szál ne kereszteződjék a másikkal. Ellenben a második esetben, amint a fonalat lefektetted, az ujjaid közt tartott görcsön észrevétlenül fordítasz egyet, aminek az lesz a következménye, hogy a két szál *O* pontnál, még az *X* köz alkotása előtt, kereszteződik és így aztán rácsavarodik az oda helyezett ujjra.



2. A csiga.

Jó hosszú fonalat fogj kétrét, úgy, hogy az egyik szál vége vagy fél méterrel meredjen túl a másikon. A fonál végét fogd a hüvelyk és mutató ujjaid közé, miután megelőzőleg a tulmeredő hosszabb véget össze szedted és tenyeredbe rejtetted.

A fonalat kettős csiga-vonalban fektesd az asztalra, úgy, hogy a fonalmak félkört alakító ketté hajtott vége legyen középen. Ügyelj továbbá, hogy a kurtábbik szál legyen szélről; továbbá, hogy a két szál sehol se kereszteződjék. Mikor a kurtábbik szál elfogyott, állapotjál meg s kérj föl valakit, hogy egy czeruza hegyét, vagy akár csak az ujját, szorítsa a csiga közepén levő *a* félkörbe. Ha most a két szálát meghuzod, a csiga-vonal szétbomlik és a fonál megakad az oda tartott irónban. Csináld meg azonban újra a csiga-vonalat; csak hogy most

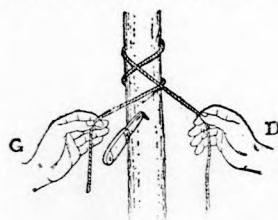


amint a kurtábbik szál elfogyott, a rejtetett hosszabbik fonal-véggel csinálj még egy csiga-vonalat körül, a *z* és *x* végeket fogd meg. Az, akit újra fölkérsz a czeruza oda tartására, semmit sem gyanít és ismét az *a* félkörbe állítja a czeruzát: de nagy meglepetésére azt tapasztalja, hogy a fonál ez uttal nem akad meg, hanem szabadon elhuzható. Oka az, hogy a kettős csigavonalnak most már nem *a*, hanem *b* a közepe.

A mutatvány rendezőjének tehát a rejtve tartott fonalvég segélyével mindig módjában áll, hogy a csiga-vonalat felbontsa és a fonalat egészen elkapva »megfoghatatlan«-nak tüntesse föl. Mert a rejtve tartott fonal-véget a szerint helyezi el vagy tartja tovább is rejtve, amint a felszólított néző az *a* vagy *b* pontra helyezte a czeruza hegyét. Ügyelni kell azonban arra, hogy a csiga-vonalak száma sok legyen; mert ha kevés a csiga-vonal, hamar kiderül a fogás. De ha 3—4 méter hosszú fonalból sűrűn és sok csiga-vonalat csinálsz, akkor még a leggyakorlottabb szem sem fogja észre venni, hogy kétféle csiga van a játékban.

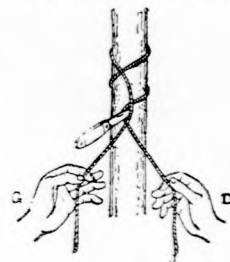
3. Tollkés a fában.

Állj a fa elé (vagy ha szobában végzed a mutatványt, egy merőlegesen állított rud,



bot elé) és csavarj fonalat köréje, a zsinór mindegyik ágával teljes kört alkotva, úgy hogy ugyan-azok a végek, amelyek a jobb (*D*) és a bal (*G*) kézben voltak, ugyan-e kezekbe jussanak vissza. A góczpont alatt szurj toll-kést a fába, mint ezt az ábrán láthatni. A fonál jobbik vége jobbról meg-

kerüli a kést s aztán a balkézbe jut; viszont a fonál balkézi vége balról kerüli meg a kést és a jobb kézbe jut. Most mindenik véget csavard, a késen alól, még egyszer hátra a fa mögé s hozd ismét előre, majd kössed csomóba és



fogd meg az össze kötött két véget, aztán huzd ki a kést s íme — a fonál egészen lejön, mint ha keresztül vágta volna a fát.

Ez a mutatvány a legtöbb nézőt nagyon meg fogja lepni s kevés fog akadni, aki hamarosan rátalál a nyitjára. A titka pedig abból áll, hogy a fonál egyik ága (le-rajzolt példánkban a jobb-kézi) mindig fölötte legyen a másiknak, mint ez rajzainkon is látható. Más szóval: a szálak mindig csak egymáson legyenek, de soha se kereszteződjenek. Aki ez ellen vét, annak csütörtököt mond a produkciója.



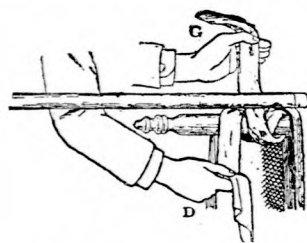
4. Székláb és asztalkendő.

Ez is csak fonal-játék. Végezheted közönséges fonállal is; de mutatósabb, ha hosszú szalaggá össze hajtogatott asztalkendővel végzed.

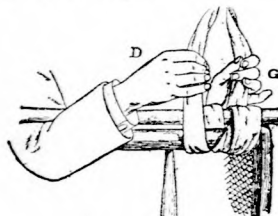
Fektess hanyatt egy széket és az említett módon össze hajtott asztalkendőt csavard egyszer az egyik székláb körül, vezesd a jobboldali véget a székláb fölött vissza a balkézbe (*G*), viszont a baloldali véget a jobb-kézbe (*D*.) Most szólíts fel a nézők



közül valakit, hogy egy botot helyezzen rá az asztal-kendőre hosszában, a szék



lábával párhuzamosan. Az asztal-kendő végeit vezesd a bot fölé, még pedig a baloldali véget a balkézbe (G.), a jobboldalit a jobb kézbe (D), aztán vezesd a két véget a székláb alá, majd végül ismét föl és kösd



görcsre. Mindenki láthatja, hogy az asztalkendő alaposan oda van kötözve. Ekkor szó-

litsd föl a bot tartóját, hogy a botot huzza ki, mialatt magad az asztalkendő egyik csücskét tartod. S íme, amint a botot kihuzta, az asztalkendő mintegy varázsígére leválik a széklábról és szabadon függ a kezekben.

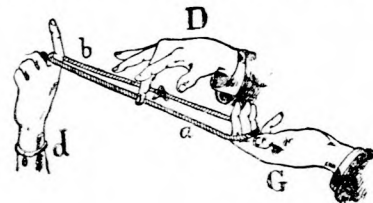
Ennél a mutatványnál is nagyon ügyelni kell arra, hogy az asztalkendő két ága ne kereszteződjen, mert különben a mutatvány nem sikerül.

5. A megszőkött fonál.

Ez a mutatvány a legérdekesebbek egyike. Nem is éppen nehéz s aki jól begyakorolta, oly gyorsan végezheti, hogy egészen ámulatba ejti a nézőket. Ha figyelmesen olvassátok e magyarázatot, mindig szemmel tartva az ábrákat, hamar megtanuljátok.

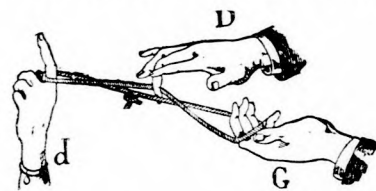
Egy körülbelül méternyi hosszú vastag ezernát vagy vékonyabb fajta zsinórt köss

össze a két végénél s kérj föl valakit, tartsa egyenesen föl a mutató-ujját. Erre akaszd rá a fonál egyik végét (d), míg a másikat magad tartod a balkezed (G) ujjain. Jelezzük a töled balra eső szálát a-nak, a jobbra esőt b-nek. A feladat az,

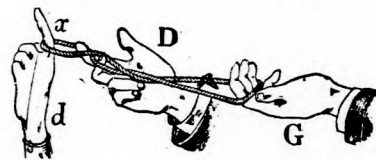


hogy a fonalat egészen vissza kapjad, anélkül, hogy a felkért néző ujjáról (d-ről) levettél volna. Ezt a következő fogások pontos végrehajtásával biztosan eléred, ámbár mindenki azt fogja állítani, hogy lehetetlen.

Jobbkezed (D) középső ujjának a hegyével megfogod az a szálát és a b szál fölébe huzod, aztán megfordítod a kezedet, hogy



tenyérrel fölfelé legyen és középső ujjadat a két szál közé dugva, a segédül felkért néző ujj (d) felé tolod, vigyázva, hogy a szálak le ne csússzanak róla. Ez meglévén,

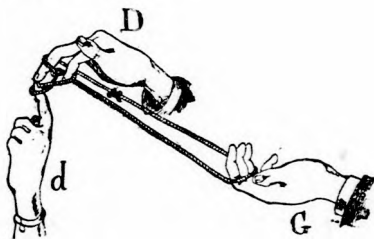


ugyancsak a jobb kezed mutató-ujját bele akasztod az x-nél képződött kis körbe és kissé magad felé huzod, hogy a kör tágabb

legyen. Ezután ismét megfordítod a jobbkezedet, most már úgy, hogy a tenyered



lefelé legyen és olyan ürüggyel, hogy a fonál így jobban helyén marad, illeszd a középső ujjad hegyét a segédül felkért néző ujjának (d) hegyére.



Nehogy pedig a segéd eselre gondoljon, figyelmeztessd, hogy erősen szorítsa oda az ujját a te ujjadhoz: legyen bizonyos fölébe hogy a két ujj közt nem támad rés, melyen a fonál kiszökhetnék.

Ekkor aztán ereszd el mutató ujjadról a fonalat, balkezettel (G.) pedig rántsd meg ugyan-ekkor a fonalat gyorsan és jó erősen. És a fonál ki fog szabadulni, mintha a két ujj hegye közt siklott volna ki. Pedig a néző, aki az ujján tartotta, maga bizonyítja, hogy ott nem csuszhatott keresztül. Nem is ott siklott ki, hanem oldalvást.

Hogy ez miképen történik, könnyen megfigyelheted, ha a mutatványt olyannal, akit a titokba beavatsz, nagyon lassan végzed és folyvást szemmel tartod, hogy a fonál a különböző fogások alatt miként változtatja helyzetét s mikép bonyolódik, igazában miként oldódik olykép, hogy lejöhet a néző ujjáról is.

JÓTETT NEM VÉSZ KÁRBA.

— Egy jelenet. —

Személyek: *Juliska.* — *Misike.*

Színhely: magas fallal kerített udvar; szemközt a falban kapu; oldalt alacsony ház, az udvarra nyíló ablakokkal, középen ajtóval; az egyik ablak alatt pad.

Juliska (a ház ajtajából kilépve, kezében párolgó tálat hoz, kenyeret, kanalat, s a padra ül.) Azt hiszem, már elmúlt dél... ide a tanyára nem hallatszik ugyan a harangszó a faluból... nagyon messze van... de a nap már igen magasan jár... aztán meg éhes is vagyok... Anyácskámék csak estére térnek haza, de hagytak nekem jó ebédet. Itt fogok ebédelni a szabadban... itt jobb mint oda benn... Tudja Isten... oda benn mint ha félnék is egy kicsit. Pedig bizony nincs mitől... egyedül vagyok ugyan a házban, de a kapu jól be van csukva. Anyácskám meghagyta, hogy be ne eresszek senkit... no ide ugyan be nem jön semmiféle tolvaj vagy csavargó. (Leül.) Az ételemet megmelegítettem, most meg-ebédelek. (A kapu fölött Misikének a feje tűnik föl.) Ki az? Mit akarsz? Pusztulj onnan! Tolvaj! Rabló! Tüstént menj odább, mert kikapsz! Nem vagyok ám egy magam a házban... Jancsi! Gyuri! Kata!

Misike (a kapu tetején lábát keresztül vetve, leül.) No, no! Soha se kiabálj olyan nagyon! Csak benézek, van-e itt valaki. Nem vagyok én tolvaj, sem rabló... csak nagyon fáradt vagyok és szeretnék megpihenni... egy árva fa sincs itt a pusztán, hogy legalább árnyékban pihenhetne az ember, mikor olyan forrón süt a nap!

Juliska. — Ó, ismerjük az ilyen beszédet... mindig ilyen módon könyörgik be magukat az efféle csavargók, és ha bejutnak a házba,

hát elemelnek mindent, ami a kezök ügyébe akad.

Misike. — Jól van no, hiszen még nem vagyok benn, és ha olyan nagyon félsz, hát nem is megyek be.

Juliska. — Az jobb is lesz.

Misike. — De abból csak nem esik valami nagy károd, ha megmondod, merrefelé menjek, hogy eljussak Szögedébe... nem ismerem ki magamat ezen a pusztaságon.

Juliska. — Mi dolgoz van Szögedében?

Misike. — Azt mondták nekem, hogy eljuthatok oda estére. Ott akarok meghálni.

Juliska. — Odáig bizony még jó hajtás. Van ott valami atyádfia?

Misike. — Nincs nekem. De majd csak talállok jó emberre, aki befogad éjszakára. Holnap majd odább megyek, majd valamikor mégis csak eljutok Budapestre.

Juliska. — Ott lakik az apád?

Misike. — Az apám? Az... az már a temetőben lakik.

Juliska (megilletődve.) Meghalt? Hát az édes anyád él ott a nagyvárosban?

Misike (sohajtván.) Az édes anyám... az is ott nyugszik az apám mellett.

Juliska. — Ejnye..! És igaz? Hallottam én, hogy vannak vásott fiúk, akik megszöknek hazulról, aztán mindenféle meséket beszélnek.

Misike (szomorúan.) Nem mese az... De már a szökésre nézvést... no, az csak ugyan igaz, hogy megszöktem.

Juliska. — No lám! Tudtam! Mondtam!

Misike. — Hiszen nem is tagadtam. Az én helyemben más is megszökött volna.

Juliska. — Ugyan miért? És honnan szöktél meg?

Misike. — Jaj, hosszú história az. Mikor árván maradtam, egy szomszéd gazda fogá-

dott magához, hogy majd eltart, ha szorgalmasan dolgozom. Hát dolgoztam is hajnaltól késő estig, de soha sem volt elég. Alig kaptam egy-egy darab száraz kenyeret... hanem ütleget, no, azt bőven osztogattak. Hát biz' én megelégteltem. Eszembe jutott, hogy van Budapesten egy öreg nagy-néném, az majd csak kifundál valamit a számomra. Tegnapelőtt reggel hát szépen kerekét oldottam.

Juliska. — És gyalogosan akarsz olyan messzire eljutni?

Misike. — Persze! Pénzem nincs egy krajczárom sem.

Juliska. — Hát miből élsz meg az uton?

Misike. — Eddig még mindig kaptam jó emberektől egy kis harapni valót... most is, hogy ezt a tanyát megláttam, azt hittem, hogy talán adnak egy darab kenyeret...

Juliska. — Ahá! Ugy-e? Hát mégis csak az a vége, hogy köllene valami.

Misike. — Ne félj no... hiszen kérni szabad... aki nem akar, nem ad... Megyek is már... De... igaz... egy szegény kis madárkától talán nem fogsz sajnálni holmi kis morzsát. (A zekéje alá nyul és kicsi madárkát huz elő.) Amint jöttem, az uton vergődve találtam... alkalmasint kánya vágta meg... de nincs nagy baja, csak egy kicsit ápolni köllene, míg föl-lábad. Én nem tudok segíteni szegénykén... hát itt hagynám. (Juliska habozva néz rá.) Nem köll?... No, hát menjünk, madárkám... majd leteszlek a fűbe... ha elpusztulsz, én igazán nem tehetek róla. (Kezd kifelé leereszkedni.)

Juliska (a kapuhoz siet.) Megállj no!... hiszen nem mondom... Mutasd azt a madárkát. (Fölnyul érette és átveszi.) Szegényke!

Milyen kedves! Majd gondját viselem. (Félre.) Nem lehet rossz fiu, ha megsajnálta ezt a szegény kis jószágot. (Fenn.) Hát aztán . . . izé . . . ha csakugyan igaz, amit beszéltél, nem bánom, ha bejössz. Ugorj le.

Misike. — Persze, hogy elő hívjad a házbelieket és megverjenek!

Juliska. — Ne félj semmit. Csak te jössz le. Éppen ebédelni készültem . . . jut ketőnknek is.

Misike. — De igazán?

Juliska. — Ha mondom!

Misike. (leugrik az udvarra.) Ha egy darabka kenyeret adsz és egy kicsit pihenem engedsz, nagyon megköszönöm.

Juliska. — Nem csak kenyeret adok, hanem jó meleg ételt is . . . anyácskám főzte ám! Azután pedig legjobb lesz, ha megvárod, míg az apám haza jön . . . Jó ember ám az én apám s én is megkérem, hogy segítsen meg utadban. Majd tudja ő a módját.

Misike. — Jaj, hiszen az nagyszerű lesz! De igazán nem félsz már tőlem?

Juliska. — Dehogy félek! Aki az ilyen szegény madárkán megkönyörül, az nem lehet rossz fiu.

Misike. — Áldott kis madárka! Lám, én akartam vele jót tenni és most ő lett az én szószólóm, jótevőm!

Juliska. — No, hát én sem akarok rosszabb lenni. Űlj ide a padra, fogjunk hozzá az ebédhez, mert elhül a jó étel. Majd megettetjük a madárkát is.

Misike. — De meg ám, mikor olyan szépen megtanított rá, hogy a jótett sohasem vész kárba!

— Függyöny legördül. —

KOCZKA-REJTVÉNY.

K	Á	M	P	O
S	S	S	S	
I	O	I		
R	Á			
R				

A betűk e koczkákban úgy rendezendők, hogy balról jobbra és fölülről lefelé egyaránt jelentsen:

- az 1-ső sor egy híres várost;
- a 2-dik > férfi nevet;
- a 3-dik > omladékat;
- a 4-dik > kötőszót;
- az 5-dik > egy betűt.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Aesopus“.

Tanulságos mesék. (A „Forgó bácsi könyvtára“ című sorozat egyik önálló kötete.)

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLVIII. köt. 19-dik számában közölt rejtett mondat megfejtése:

éles, ló, jég, eper, nép, alap, hír, akar, zár, akó.

= Éljen a haza!

Helyesen fejtették meg: Kövessy Rudi, Bogisich Imre, Nékám István, Mérey Ágosta, Wágner Irénke és Évike, Hunfalvy Livia, Mandel Ibolyka és Mihály (részben), ifj. Kossaczky Oszkár, Kremzír Alice, Edith, Alma és Ernő, Diamant Róza, Kemény Béla, Hirschler Jolán és Györgyike (részben), Weisz Sándor és Ödön, Unger Béla és Ervin, Stancsa Miczi, Emike és Gyula, Fuchs Pali, Kreibik Sándor, Dénes Zsóka, Harkányi Sándor, legifj. Kulin Imre, Steinhübel Ödön, Saláth Ilonka és Achim Gizike, Bónis Berta, Imre Ilonka és László, Medveczky Gyuri, Engel Jolán és Rózi, Millán Béla, Taub Ilonka, Vancsó Anna, Fleisch Károly, Straširibka Modesta, Hagymássy Lajos,

Krammer Erzsike és Boriska, Fleischmann testvérek, Havas Margit, Deutsch Ármin, Szentpétery Gyula, Fekete Kálmán, Áchim Mariska, Csizék Ilona, Thassy Kristóf, Somogyi Margit, Robicsék Edith és Anna, Szinyei-Merse Zsigmond, Lévai Ilonka és Irénke, Taubner Margit, Lányi Rózika, Szent-Ivány Karola, Fuchs Szeréna, Vladár Matild és Endre, Imrédy Kálmán és Károly, Viczián Etelka, Koritschoner Margit, Árkay Masa, Robicsék Béla, Piller Géza, Freyler Editke, Gervay Mariska, Erzsike és Mike, Szemők Katicza és Maricza, Weisz Angela, Nátafalussy Béla (hiányosan), Löbl Paula, Fischl Izabella, Lichtmann Erzi és Imre, Szelke Hájnalka és Józsi, Sigray Béla, Pali és Pista, Berezzely Yerta, Göttl Jenő és Sándor, Várady Bözsike, Ländler Karolina és Ilonka, Koch Nándor (hiányosan), Ferenczy Erzsike, Wamoscher Lujza, Kauffmann Alfréd, Grubits Maresa, Schlesinger Malvina és Ella, Hollaky Leo, Lányi Viola, Nella, Rozika és Tódor, Kulpin Róza és Vilmoska, Przybilla Jenő, Schwarcz Lenke, Gonda Lajos.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertesek lettek: *Mandl Ibolyka és Mihály, Szolnokon*, kiknek a jutalom-könyvet (*»Kis mese-könyv«*, Grimm testvérek nyomán, a *»Forgó bácsi könyvtára«* című sorozat egyik önálló kötete) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A *»Kis Lap«* XLVIII. köt. 18-dik számában közölt rejtvények megfejtését még beküldték: Viczián Etelka, Grünbaum Margitka, Deutsch Hedí, Imrédy Kálmán és Károly, Miskolczy László, Fischl Izabella, Goldstein Teri és Erzi.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Saary Pista. Nem egészen olyan bolond beszéd az, hogy: »ha éjjel sütné a nap!« Süt a nap éjjel is, persze hogy nem mi nekünk, hanem a földgömb másik felén élő embertársaink számára. Mikor nálunk éj van, ott a nap világít s megfordítva. De még bizonyos tekintetben nálunk Európában is világít éjjel a nap: fenn a magas Északon. Én magam is láttam Norvégiának egyik szikla-szigetén (Gräsholmen a neve) éjjelkor világítani a napot. Ennek a csodának magyarázatát később a gymnasium 6. v. 7. osztályában már meg fogod érteni. — **Schwarz Frigyes.** Ha a te számrejtvényed másutt még meg nem jelent: közölhetem. Erre kérem válaszodat. — **Ghyczy Józsi.** Ha olvasója vagy a lapnak, tudhatod, hogy a *»Kis Lap«* meséket is közöl. Csak hogy: meséje válogatja. Ha a tied megfelel, legyen eredeti vagy fordított (amit meg is köll majd emlitened a kéziraton) örömet kiadom. — **Katrenyák Mariska.** Ha valóban nem tudod, fölvilágosíthatlak, hogy azok görög betűkkel írott magyar szavak voltak. Ismeretes diáktréfa, mint amilyennel én is mulatoztam hajdan

az én kis pajtásaimmal. Leveledben csak azt nem értem, hogy akkor este aludni tértél, mert éhes voltál: pedig, mint írod, épp hozták be a fagyaltos oszonnát. — **Medveczky Gyurika.** Leveled egyik részében öröömöm tellett, míg a másikából megilletődve értettem meg azt a fájdalmas veszteséget, mely mindnyájatokat ért. A szíves meghívásnak, sajna, nem tehetek eleget, de nagyon, nagyon köszönöm. — **Somogyi Margit.** Igaz szeretettel fogadlak téged is a *»Kis Lap«* táborába s csak azt fájlalom, hogy nem újévtől rendelte meg számodra a te jó mamád, mert így csonkán kaptad a *»Fruzsinka titka«* című elbeszélést. Huszonnégy év óta alig közöltem még elbeszélést, mely az én kis népemnek annyira vívta volna ki tetszését, hogy azt ne mondjam lelkesedését, mint ennek a szeretetreméltó vadóc leánykának a története. — **Lányi Rózika.** Én is vallom s valljuk mindnyájan azt, amit te: mindig, mindenben és mindenkor magyarok legyünk. De hát ennek semmi köze a valláshoz, felekezethez. Ebben a hazában a görög, orosz, zsidó csak *felekezettel* jelent és nem *nemzetiséget*. Lám: Vörösmarty katolikus, Petőfi lutheránus. Arany kálvinista volt: Jókai kálvinista, Dóczy s Kiss József zsidók: s mindnyájan jeles magyar költők. A jelenet, melynek leírását közlöd velem, azt bizonyítja, hogy finom érzésű leányka vagy. — **Győry Zoltán.** Már rátérhetél azóta annak a titkára, a te megfejtéseidet mi okbul nem közlöm. — **Ocsodál Lajos III. oszt. tanuló urnak.** A kiadó-hivatal átszámaztatta hozzám levelét, melyben a végett szólal föl, hogy a czimszalagon így írják ki a nevét: *T. cz. Ocsodál Lajos urfinak.* »Mert« — így fejezi be sorait — »mint lap előfizető, eszt megérdemlem.« Érdemről itt szó sincs, csak arra figyelmeztetem Kedvedet, hogy ahány olvasótársát a kiadó-hivatal megurizta vagy megkissasszonyozta, *mind* tiltakozott ellene. Kívánságához képest azonban a *»Kis Lap«*-ot, addig ameddig jártni tetszik, a kívánt czimezzel fogják megküldeni. — **Ferentzy testv.** Hát hosszabb szünet után itt is megeredt az eső. Örvendjünk neki. A többi a nagy lapok gazdasági rovatába tartozik. — **Guttman Fanchon** szabatos címét kéri *Fuchs Szeréna.* (Aki szerző nem maga nevezkedik meg a műve élén vagy alján, az titokban kíván maradni.)

JÓ SZIV.

A szegény fővárosi gyermekek nyaralására: Löbl Paula és Irma, 1 frt. Köszönet a kegyes adakozóknak. Az adományt rendeltetési helyére juttatom.

A „KIS LAP“ minden kötetéhez **diszes színnyomatu bekötési táblák** kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A *»Kis Lap«*-nak **fél** évi folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő cím: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest. Ferenciek-tere 3.*

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Szerk. és kiadó-hivatal: Budapest, Ferenciek-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó tulajdonos: **Athenaeum** irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.